

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 446/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPAREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 60/2019 z 27. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ],

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd („listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 60/2019 z 27. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) je pod sp. zn. 26 Cb 201/2015 vedený spor, a to medzi sťažovateľkou v procesnom postavení žalobkyne a obchodnou spoločnosťou ██████████ (predtým ██████████, pozn.), ██████████, ██████████, v procesnom postavení žalovanej (ďalej len „žalovaná“), o zaplatenie sumy 5 335,74 € s príslušenstvom.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 26 Cb 201/2015 z 26. apríla 2018 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) prvým výrokom zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania, druhým výrokom zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke sumu 5 335,74 € s 9,05 % ročným úrokom z omeškania od 3. januára 2015 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 € a tretím výrokom priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na základe odvolania, ktoré podala žalovaná, rozsudkom sp. zn. 3 Cob 169/2018 z 13. marca 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná dovolanie s poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

7. Sťažovateľka namieta, že napadnuté uznesenie je „nezákonné a non-konformné“. Poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd sa nepochopiteľne a najmä prekvapivo priklonil k skutkovým tvrdeniam jednej procesnej strany, teda žalovanej, a to po vyčerpávajúcom a úplnom vykonanom dokazovaní na súde prvej inštancie, v ktorom bol bezpečne zistený skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, ktorý prebral v celom rozsahu podľa § 383 CSP odvolací súd tak, ako ho ustálil súd prvej inštancie, keďže krajský súd vzhladol k skutkovému zisteniu okresného súdu za správne ustálené.

8. V tejto súvislosti sťažovateľka zdôrazňuje, že najvyšší súd v rozpore s princípom rovnosti sporových strán v konaní v právoplatne skončenej veci zrušil rozhodnutia nižších súdov na základe nepravdivých, skresľujúcich skutkových tvrdení žalovanej, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Sťažovateľka uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dielo bolo z jej strany riadne a včas vykonané a žalovanej odovzdané a nie je pravda, že sťažovateľka preukazovala svoj nárok len od vystavenej faktúry. V tomto kontexte upriamuje pozornosť na skutočnosť, že pred okresným súdom bolo v rámci vykonávania dôkazov preukázané vykonanie všetkých prác podľa objednávky žalovanej, a to najmä výpoveďou štatutárneho zástupcu sťažovateľky, ako aj ďalšími svedeckými výpoveďami osôb v procesnom postavení svedkov v podobe listinných dôkazov, a to zápisníc z iných súdnych konaní. Svedkovia jasne vypovedali, že subdodávateľsky realizovali práce pre štatutára sťažovateľky, a taktiež sa vyjadrili aj k druhu vykonaných prác. Taktiež tvrdenie žalovanej o tom, že zisťovací protokol z 3. decembra 2014 (ďalej len „zisťovací protokol“) nebol podpísaný zo strany žalovanej, je nepravdivé tvrdenie, na ktorom založil aj najvyšší súd svoju mylnú domnienku o ustálenom skutkovom stave v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže tento je riadne žalovanou podpísaný, bez ohľadu na tvrdenie, že je podpísaný len paličkovým písmom, ktoré mal pravdepodobne

podpísať podľa názoru žalovanej samotný štatutár sťažovateľky. Toto tvrdenie žalovanej nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, toto žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala, a preto je „zarážajúci jednostranný príklon dovolacieho súdu“ k tvrdeniu žalovanej nemajúceho oporu vo vykonanom dokazovaní.

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že «... postulácia dovolacieho súdu o tom, že konajúci súd sa nesprávne/nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného, keďže súd „neprihliadol“ na tvrdenie, že protokol o odovzdaní a prevzatí prác bol podpísaný žalobcom a nie žalovaným a preto nebolo možné dospieť k záveru, že skutočne došlo k vykonaniu prác na základe predloženej faktúry, je ako sťažovateľ už vyššie uviedol nepravdivé tvrdenie, nakoľko z obsahu odôvodnení tak rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že konajúce súdy sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadali so všetkými otázkami, na podklade ktorých dospeli k jednoznačnému záveru o tom, že žalobca si svoje povinnosti riadne a včas splnil, toto svoje tvrdenie náležitým a jasným spôsobom objasnili a preto argumentačná línia žalovaného prebraná dovolacím súdom je absolútne nedôvodná a nezakladajúca dovolací dôvod».

10. Najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľky nedostatočne oboznámil s jej skutkovou a právnou argumentáciou, ako aj s odôvodnením rozsudkov okresného a krajského súdu, na základe čoho nebolo objektívne možné zo strany najvyššieho súdu vydať zákonné a ústavne konformné rozhodnutie, a preto je sťažovateľka toho názoru, že napádané uznesenie je „arbitrárne, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a tak en block nezákonné a tak z ústavného hľadiska ústavne non konformné“. Napadnuté uznesenie nie je dostatočne zákonne odôvodnené a navyše je podľa názoru sťažovateľky „prekvapivým rozhodnutím“, keď v tomto konkrétnom prípade sťažovateľka nemala možnosť namietať správnosť „nového právneho názoru zaujatého až v dovolacom konaní“.

11. V ďalšej argumentačnej rovine sťažovateľka namieta, s poukázaním na judikatúru najvyššieho súdu, že nesprávne zistený skutkový stav veci a nedostatočne vykonané dokazovania nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru sťažovateľky „*nepochopiteľné*“, že dovolací súd svojím náhlym a právne prekvapivým rozhodnutím rozhodol v rozpore so svojou právomocou, keď posudzoval súdmi zistený skutkový stav veci, čo najvyšší súd ako súd dovolací nemôže, lebo dovolací súd nie je súdom skutkovým, ale rieši iba hrubé právne vady a iba tie, ktoré sú správne vymedzené ako dovolacie dôvody podľa § 420 CSP či podľa 421 CSP, čo však žalovaná v podanom dovolaní nespravila.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesením sp. zn. 2Obdo/60/2019 zo dňa 27.05.2020 porušil základné práva sťažovateľa a to porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež porušil aj právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj porušil právo sťažovateľa na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/60/2019 zo dňa 27.05.2020 zrušuje a prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vo veci znova konať a rozhodnúť.

III. Sťažovateľovi priznáva voči porušovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 900,58 EUR, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na bankový účet právneho zástupcu sťažovateľa a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

13. Sťažovateľka navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia, a to až do doby právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

21. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

22. Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

24. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že napadnuté uznesenie je nezákonné a ústavne non-konformné, pretože porušuje základné ústavné princípy ako integrálnu súčasť práva na spravodlivé konanie a práva na súdnu ochranu.

25. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povelané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

26. Vo vzťahu k už spomenutému princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojim vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv

sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

27. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré boli obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (účinnom do 30. júna 2016, m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06), resp. sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (účinnom od 1. júla 2016, m. m. I. ÚS 182/2019).

29. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne

by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (m. m. IV. ÚS 322/09, I. ÚS 182/2019).

30. V rovine citovaných právnych názorov posudzoval ústavný súd aj námietky sťažovateľky.

31. Sťažovateľka namieta, že nebola daná prípustnosť dovolania, ktoré podala žalovaná proti rozsudku krajského súdu a ktoré bolo odôvodnené výlučne jeho prípustnosťou podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto argumentačnej línii namieta porušenie v ústavnej sťažnosti označených práv „*samotným prijatím dovolania*“ a následne „*vzhladnutím dovolania za dôvodné*“, keď podľa jej názoru nesprávne zistený skutkový stav veci a nedostatočne vykonané dokazovanie nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

32. Z napadnutého uznesenia (body 24 a 25, pozn.) vyplýva, že najvyšší súd sa pri výklade pojmu „právo na spravodlivý proces“ riadil konkrétnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd v bode 29 napadnutého uznesenia uviedol konkrétne skutočnosti, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že okresný súd postupoval nedostatočne, a uzavrel, že pokiaľ sa krajský súd s rozsudkom okresného súdu stotožnil, porušil právo žalovanej na spravodlivý súdny proces podľa § 420 písm. f) CSP.

33. Ústavný súd štandardne vychádza z názoru, že na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu (žaloby) – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (žaloba) týka,

v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh (žaloba) zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (m. m. I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobne platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod.

34. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci.

35. Obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (vrátane vyhodnotenia súladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod.

36. Z uvedeného vyplýva, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavný rámec ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy a listiny, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať

v tom zmysle, že najvyšší súd v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces v rozsahu v akom tomuto základnému právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd.

37. Pokiaľ najvyšší súd na základe zistených a konkrétne popísaných skutočností dospel vo veci sťažovateľky k záveru, že súdy dospeli k takým skutkovým záverom, ktoré sú v zrejmom rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu spisu a tým porušili právo žalovanej na spravodlivý proces, nemožno tento jeho právny názor považovať za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Civilnom sporovom poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

38. Sťažovateľka v ďalšej argumentačnej rovine namieta, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nie je možné považovať za riadne, zrozumiteľné a právne presvedčivé tak, ako to vyžadujú príslušné právne predpisy.

39. K sťažovateľkinej námietke, ktorou táto poukazuje na „*nepochopiteľný a najmä prekvapivý príklon dovolacieho súdu ku skutkovým tvrdeniam jednej procesnej strany*“, ústavný súd uvádza, že zo strany najvyššieho súdu nedošlo k popísanému „*príklonu*“ k tvrdeniam žalovanej tak, ako to predostiera sťažovateľka v ústavnej sťažnosti.

40. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na podstatnú skutočnosť, ktorá má v konečnom dôsledku za následok porušenie práva na spravodlivý proces žalovanej, a to, že okresný súd nevenoval náležitú pozornosť zisťovaciemu protokolu, keďže opomenul, že tento nebol podpísaný zo strany žalovanej, a preto nie je zrejmé, ako mohol dospieť k záveru, že najmä zo zisťovacieho protokolu vyplýva opodstatnenosť sťažovateľkou uplatneného nároku. Najvyšší súd zároveň poukázal aj na skutočnosť, že súčasťou spisu je aj protokol o odovzdaní a prevzatí prác z 3. decembra 2014, ktorý objednávka vyžadovala ako obligatórnu prílohu k faktúre, na ktorom taktiež chýba podpis zo strany žalovanej.

41. Sťažovateľka v týchto súvislostiach argumentuje skutočnosťou, že tvrdenie žalovanej v podanom dovolaní o tom, že zisťovací protokol nebol podpísaný z jej strany, je nepravdivé tvrdenie a na tomto nepravdivom tvrdení založil najvyšší súd svoju „*mylnú domnienku*“ o ustálenom skutkovom stave v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže tento je riadne žalovanou podpísaný, bez ohľadu na tvrdenie, že je podpísaný len paličkovým písmom, ktoré mal pravdepodobne podpísať podľa názoru žalovanej samotný štatutár sťažovateľky.

42. Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktoré bolo rozsudkom krajského súdu ako vecne správne potvrdené. Ústavný súd považuje z rozsudku okresného súdu za preukázané, že neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by sa vzťahovala na žalovanou v konaní namietanú skutočnosť o tom, že z jej strany nebol zisťovací protokol podpísaný, pričom, ako vyplýva z bodu 4 rozsudku okresného súdu, túto námietku vzniesla žalovaná na pojednávaní konanom 30. mája 2017. Okresný súd sa zisťovaciemu protokolu venuje v bode 8, ale len v rozsahu, že žalovaná v rámci neho nenamietala, že by sťažovateľka práce riadne nevykonala a neodovzdala (čo vzhľadom na argumentáciu žalovanej o nepodpísaní tohto protokolu stráca logicky svoj význam, pozn.). Vzhľadom na uvedené námietky sťažovateľky o tom, že najvyšší súd arbitrárne zasiahol do právoplatného rozhodnutia nižších súdov, a to napriek skutočnosti, že konajúce súdy sa vyčerpávajúcím spôsobom vysporiadali so všetkými otázkami, sú z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnené.

43. Sťažovateľka namieta nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť napadnutého uznesenia aj poukázaním na skutočnosť, že nie je pravda, že svoj nárok preukazovala len od vystavenej faktúry, ako to uvádza najvyšší súd v napadnutom uznesení. V tomto kontexte upriamuje pozornosť na skutočnosť, že pred okresným súdom bolo v rámci vykonávania dôkazov preukázané vykonanie všetkých prác podľa objednávky žalovanej, a to najmä výpoveďou štatutárneho zástupcu sťažovateľky, ako aj ďalšími svedeckými výpoveďami osôb v procesnom postavení svedkov v podobe listinných dôkazov, a to zápisníc z iných súdnych konaní. Svedkovia jasne vypovedali, že subdodávateľsky

realizovali práce pre štatutára sťažovateľky a taktiež sa vyjadrili aj k druhu vykonaných prác.

44. Ústavný súd konštatuje, že rozsudok okresného súdu neobsahuje žiadnu zmienku o svedeckých výpovediach svedkov, ktorí by mali „jasne vypovedať že subdodávateľsky realizovali práce pre štatutára sťažovateľky“. Z rozsudku okresného súdu vyplýva (body 2 a 8, pozn.), že okresný súd vo veci vykonal dokazovanie prednesom zástupcov sporových strán a oboznámil sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu a pri vyhodnotení dokazovania vychádzal najmä zo zisťovacieho protokolu. Vzhľadom na uvedené je aj táto argumentácia sťažovateľky bez ústavnoprávnej relevancie.

45. K „prekvapivosti“ napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, keď sťažovateľka argumentuje, že nemala možnosť namietat' správnosť „nového právneho názoru zaujatého až v dovolacom konaní“, ústavný súd uvádza, že po vrátení veci na ďalšie konanie bude nárok sťažovateľky opätovne posudzovaný všeobecnými súdmi vrátane dokazovania s tým súvisiacim, a teda sťažovateľka bude môcť uplatniť svoju skutkovú a právnu argumentáciu vzťahujúcu sa na vec v celom rozsahu.

46. Ústavný súd napokon, sumarizujúc dosiaľ uvedené, zdôrazňuje, že jeho ústavnou kompetenciou nemôže byť zmena alebo náprava či už namietaného, alebo skutočného pochybenia všeobecných súdov v dosiaľ neskončených súdnych konaniach, ale je zásadne povolaný posúdiť, či konanie ako celok a jeho výsledok po právoplatnom skončení veci obstoja z komplexného hľadiska v ústavnoprávnej rovine. Každý iný postup by neprípustne rozširoval kompetencie ústavného súdu a vo svojich dôsledkoch by z neho robil ďalšiu súdnu inštanciu, ktorá by bola mimoriadna okrem iného aj tým, že by mohla zasahovať do ešte prebiehajúcich konaní (obdobne IV. ÚS 233/2011, I. ÚS 182/2019).

47. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako ani práva na rovnosť

v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

48. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu